

ærede Minister ogsaa idag har ytret, Regjeringens Forslag nærmere, skjøndt dette vilde udgjøre et langt større Beløb, end her er foreslaaet, hvilket er Beløbet af omtrent 8 Aars Pension. Jeg troer, at Villighed maa tilraade, at man imøbekommer disse Mænd, isærdeleshed da det ingen betænkkelige Følger kan have for Fremtiden, idet Ingen paa denne Beslutning kan begrunde noget Haab om lignende Begunstigelse, og navnlig, da Rigsdagen vil kunne afvise saadanne Forlangender; jeg troer tilvisse, at disse Mænd fortjene det. Din den subsidiaire Tilføining med Hensyn til Udbetalingen bliver vedtagen eller ikke, er mig mindre vigtigt; men jeg vil ret indstændigt anbefale, at man giver dem den af Regjeringen foreslaaede Pension i en samlet Sum for 8 Aar, hvilket udgjør det Beløb, som af adskillige ærede Medlemmer foruden mig er foreslaaet voteret ved denne Leilighed.

**Solstein:** Jeg maa ret meget takke den høitærede Krigsminister for den varme anbefaling, han har givet Forslagsstillernes principale Indstilling, og jeg nærer den Tillid, at denne kraftige anbefaling ogsaa maa gøre sin Virkning ligeoverfor de ærede Medlemmer af det høie Thing, som muligt endnu have fundet en eller anden Betænkelse ved at tiltræde det. — Jeg kan dog ikke ganske undgaae at berøre den Motivering, som fremkom fra det ærede Mindretal med Hensyn til Forslaget om at reducere Summen fra 15,000 Rd. til 9,000 Rd. og med Hensyn til den omhandlede Forhøielse af Summen. Det har staaet ganske klart for mig, at Mindretallets Endringsforslag væsentligt er kommet igjen som en Modvægt imod den foreslaaede Forhøielse, thi ellers vilde det neppe være kommet frem, efterat det ikke havde faaet et større Antal Stemmer for sig ved 2den Behandling. Med Hensyn til den Motivering, det meget ærede Medlem gav os, maa jeg tillade mig at gøre den Bemærkning, at de Officerer, om hvem her er Tale, ganske vist i den Tid, de have staaet til Disposition, have erholdt en vis Deel af deres Lønning, og at denne paa Grund af vedkommende Officerers store Antal kan være løben op til en større eller mindre Sum — om den er løben op til

de 72,000 Rd., som blev angivet, skal jeg i dette Dieblit hverken kunne bekræfte eller modsig; dertil vilde der behøves en længere Under søgelse —, men, mine Herrer, naar man opstiller saadanne Beregninger, vil man kunne komme til vidunderlige Størrelser med Hensyn til, hvad en Statsinstitution koster. Vi vilde, troer jeg, meget let kunne komme til at drage mere isinesfaldende Consequenter af dette Raisonnement, naar man vilde anvende det paa de store Gageringer, thi det vilde da snart vise sig, hvor overordentlig meget den Institution, paa hvilket dette anvendes, har kostet, men, naar der er Tale om faste Embeder, gjælder det, at jo større Udgiften har været, desto større bliver Pensionen. Jeg troer, at man her slet ikke skal lægge de samme Betragtninger til Grund, hvorfra man ellers gaaer ud i lignende Tilfælde; vi maae tage denne Sag fra en ganske anden Side. Naar vi høre, at hele denne Institution er begrundet paa en Lov fra 1852, maae vi holde os vel for Die, at der ved Standen af denne Bestemmelse, som dog virkelig ikke blev truffen for at skabe en heldig Stilling for Folk, der hidtil ikke have hadt en saadan, men fordi man antog, at Staten kunde være vel tjent med at udrede disse Penge, for i det Dieblit, det behøvedes, at kunne disponere over Folk, som vare nogenlunde øvede og vare tilstede i et tilstrækkeligt Antal til at byde paa de manglende Officerer, blev givet disse Mænd en Udsigt til, at de, naar de traadte fra, fortrinnsvis skulde komme i Betragtning til en heel Række af Embeder, hvilket frembød en Fremtidsudsigt for en stor Deel af dem. Denne Udsigt saldt bort, og, naar det ved en tidligere Behandling er blevet sagt af det meget ærede Medlem, som har stillet dette Endringsforslag, at der ogsaa stete et Brud paa Embedsmændenes Stilling, naar de fik Afsted og gik over til at faae Pension, skal jeg dertil svare, at dette Brud ikke er nær saa stort som det, der overgik disse Mænd, netop fordi Embedsmænd faae den Pension, som er tilfaldt dem, medens disse Mænd have tabt en Udsigt, som har været stillet dem, og i Tillid til hvilken dengang flere af dem ere vedblevne at staae i den Stilling, hvori de stode. Som sagt, naar vi vilde lægge den Maalestok til Grund, hvad